

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, ve věci

žalobce: A. Y., narozen dne, st. přísl.
v ČR bytem,
zastoupen advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2017, č. j. OAM-857/ZA-ZA11-ZA20-2017,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.11.2017, č.j. OAM-857/ZA-ZA11-ZA20-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný

rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, aby soud po jeho zrušení věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žaloba

2. Žalobce uvedl, že dne 18.10.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti a řecký katolík. Je ženatý a má dvě děti. Posledním jeho bydlištěm byla obec Ch., Zakarpatská oblast. Není členem žádné politické strany ani není politicky aktivní. Do ČR přicestoval přes Slovensko osobním automobilem. Za důvody své žádosti označil nevíli nastoupit do ukrajinské armády, přičemž byl již dvakrát povolán, ale narukovat nechce. Poslední povolávací rozkaz dostal na konci března roku 2016.

3. Žalovaný hodnotil jeho žádost také s ohledem na údaje, které poskytnul a žalovaný získal v rámci řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V tomto řízení však nebyl pohovor se žalobcem proveden. Žalovaný tak čerpal jenom z informací, které na předepsaném formuláři vyplňuje při nabírání žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný pověřený pracovník Ministerstva vnitra. Ke zjištění skutečného stavu však slouží právě pohovor, který však nebyl proveden. Žalobce proto nemohl dostatečně popsat a rozvést důvody a nové skutečnosti, které ho vedly k podání nové žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce výslovně uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá pouze z ekonomických důvodů, neboť na Ukrajině jsou nízké důchody a platy, ze kterých se jenom těžko žije. Neuváděl žádné jiné důvody, které by ho vedly k podání nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto nemůže posuzovat nynější důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu s důvody uváděnými v předchozí jeho žádosti. První žádost byla odůvodněna strachem ze ztráty života a boji ve válce s Ukrajinou. Nyní se nejedná o důvody, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení. Dle žalobce tedy žalovaný v řízení nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a rozhodnutí je proto i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný především uvedl, že žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany podruhé. Na území ČR naposledy přicestoval z Ukrajiny již v roce 1995. O mezinárodní ochranu poprvé požádal dne 7.4.2016, přičemž žalovaný o ní rozhodl dne 3.6.2016 pod č.j. OAM-334/ZA-ZA11-ZA16-2016 tak, že ji neudělil. Žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zdejší soudu zamítnul (rozsudek zdejšího soudu ze dne 31.5.2017, č.j. 32 Az 6/2019-29). Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, která byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost. Žalovaný pak při hodnocení případu vycházel především z vlastních sdělení žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany, zejména

z jeho žádosti. Žalobce přitom neuvedl žádnou novou skutečnost, která bez jeho vlastního zavinění nemohla být zkoumána v předchozím řízení. Za důvod své první žádosti žalobce označil obavu z povolání do ukrajinské armády, následnou účast ve válce a snahu o legalizaci pobytu na území ČR. K důvodům své druhé žádosti uvedl, že žádá pouze z ekonomických důvodů, neboť jsou na Ukrajině nízké důchody, ze kterých se těžko žije.

5. Žalovaný dále uvedl, že na str. 3 porovnal a zhodnotil první a druhou žádost žalobce. Ve své opakované žádosti uvádí stejné důvody jako v žádosti první, tj. legalizace pobytu na území ČR z ekonomických důvodů. Žalobce při poskytnutí údajů ke své druhé žádosti pak nesdělil žádné nové skutečnosti, kterými by se správní orgán nezabýval v rámci žádosti první. Dle názoru žalovaného je odpovědností žalobce, aby v nové žádosti sdělil nové skutečnosti ve vztahu k pronásledování či hrozbě vážné újmy. Žalobce tak neučinil, zůstal zcela pasivní a jenom zopakoval důvody své předchozí žádosti. Žalovaný proto ani v souladu s § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu neprovedl se žalobcem pohovor. Žalovaný závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

7. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

8. Podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které by nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

9. Z dikce citovaného ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat. Je třeba uvést nové skutečnosti nebo zjištění a současně, aby se jednalo o takové skutečnosti nebo zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti nebo zjištění je poté nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, nýbrž pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo smysl, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady. V případě druhé z uvedených podmínek soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno důkazní a břemeno tvrzení. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve

svém rozsudku ze dne 07.12.2005, č.j. 4 Azs 151/2005-86: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

10. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy nelze pojímat jako prostředek k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího správního řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času. Lze mezi ně zařadit i změnu situace v zemi původu žadatele. Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu tedy představuje jakýsi filtr, jehož prostřednictvím lze propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jde přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a to princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.

11. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se pak Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. [9 Azs 5/2009 – 65](#). Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. [9 Azs 14/2008 – 57](#)“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. [3 Azs 6/2011 – 96](#), publ. pod č. [2642/2012 Sb. NSS](#), dospěl k závěru, že „Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s [§ 10a písm. e\) zákona č. 325/1999 Sb.](#), o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení

mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“ Lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který formuloval do právní věty: „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“

12. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pak nutno důsledně dbát na splnění obou výše stanovených podmínek, které mají jak garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k odlišnému rozhodnutí správního orgánu, tak zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.

13. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR již podruhé. Z průběhu správního řízení bylo zjištěno, že důvody jeho nové žádosti jsou stejně jako důvody, které uváděl již i ve své předcházející žádosti, tj. ekonomické důvody resp. snaha o legalizaci pobytu na území ČR. V první žádosti k tomu ještě uváděl obavu z povolání do ukrajinské armády a následnou účast ve válce na Ukrajině. Jeho první žádost žalovaný posoudil tak, že rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12 až 14 b zákona o azylu (rozhodnutí žalovaného ze dne 3.6.2016, č.j. OAM-334/ZA-ZA11-ZA16-2016). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu. Jeho žaloba byla rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 31.5.2017, č.j. 32 Az 6/2016-29 zamítnuta. Proti tomuto rozsudku zdejšího soudu podal žalobce kasační stížnost, která byla rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 13.9.2017, č.j. 7 Azs 220/2017-28 odmítnuta pro nepřijatelnost. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí mj. uvedl, že žalovaný se zabýval i aktuální situací na Ukrajině, jakož i vojenským konfliktem a hrozbou povolání žalobce do armády, a to z pohledu udělení azylu a i doplňkové ochrany.

14. Dle názoru soudu obsah správního spisu je dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce tedy neuvedl žádné nové skutečnosti, které bez jeho zavinění nemohly být zkoumány v rámci předchozího pravomocně skončeného řízení. Soud proto sdílí názor žalovaného, že žalobce v nové žádosti neuvedl nové skutečnosti, které by nebyly součástí již jeho první žádosti v roce 2012. Ve své nové žádosti toliko zdůraznil ekonomické důvody své žádosti, tj. nízké důchody a platy na Ukrajině. Výslovně v žádosti uvedl, že má jenom ekonomické důvody. Ekonomické důvody se však netýkají změny situace v zemi původu žalobce, nýbrž výlučně jeho soukromého života. Ekonomické důvody nejsou v posuzovaném případě z hlediska zákona o azylu jakkoliv relevantní pro udělení mezinárodní ochrany a nemohou tedy mít vliv na opětovné posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Soud k věci rovněž uvádí, že hodlá-li žalobce i nadále pobývat na území ČR, pak ho to nezavazuje povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen

„zákon o pobytu cizinců“), poskytuje možnosti legalizace pobytu na území České republiky. Výkon tohoto práva však nelze podle názoru soudu uskutečňovat prostřednictvím zákona o azylu. V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47, kde se uvádí: „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“ Ze zjištěných skutečností a i samotné výpovědi žalobce v průběhu správního řízení je tedy zřejmé, že byl při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany veden zejména snahou legalizovat svůj pobyt na území ČR. To však důvodem pro udělení mezinárodní ochrany být nemůže. Soud v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č.j. 7Azs 187/2004-94, podle kterého „... azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky, či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“ Soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území ČR, a to za přesně vymezených důvodů. V ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona o pobytu cizinců. Azylovým řízením za žádných okolností nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.

15. V posuzovaném případě lze proto přisvědčit žalovanému, že žalobce ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v zásadě totožné důvody jako v předchozí žádosti. Žalovaný při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci tak, jak mu ukládá ustanovení § 3 správního řádu. Soud tedy musí přisvědčit žalovanému v tom směru, že žalobce neuvedl skutečně žádné nové skutečnosti, které by mohly mít negativní dopad do hmotněprávního postavení žalobce. Žalovaný tudíž naplnil veškeré náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nadto soud upozorňuje na skutečnost, že žalobci byla dle správního spisu dána ze strany žalovaného možnost se před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit s podklady pro jeho rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce se nevyjádřil a rovněž neuvedl žádné nové skutečnosti či informace, které by měl vzít žalovaný při svém rozhodování v úvahu. Uváděl-li v žalobě, že jeho důvody jsou nevůle nastoupit do ukrajinské armády, neboť byl již dvakrát povolán a nechce narukovat (poslední povolávací rozkaz dostal na konci března 2016), pak tyto důvody uváděl již ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byly předmětem posouzení žalovaného a následného soudního přezkumu, což je uvedeno i výše.

16. Žalovaný tedy rozhodl správně, přičemž v žádném případě nelze jeho rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné. V odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu soud ve shodě s právním názorem žalovaného uzavírá, že ve věci byly

naplněny zákonné podmínky stanovené v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žadatel neuvedl žádnou novou skutečnost odůvodňující opětovné hodnocení žádosti žalobce, tedy skutečnost, která by vyžadovala nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci. Vzhledem k tomu, že byly ve věci naplněny podmínky stanovené v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla zcela správně shledána nepřípustnou v souladu s právními předpisy i aktuální judikaturou.

17. Žalobce rovněž namítal, že s ním nebyl proveden pohovor. Podle [§ 23 odst. 1 zákona o azylu](#) *Ministerstvo provede za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pohovor se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. O provedeném pohovoru se sepisuje protokol. Protokol je zejména přepisem otázek ministerstva a odpovědí žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Podle § 23 odst. 2 téhož zákona pohovor se neprovádí, a) pokud lze vydat rozhodnutí o udělení azylu, b) byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, nebo c) jde-li o nezletilého žadatele o udělení mezinárodní ochrany s výjimkou nezletilé osoby bez doprovodu, není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. [Zákon o azylu](#) tedy nevyžaduje v případech opakovaných žádostí provedení pohovoru, pokud pohovor není nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V případě opakovaných žádostí má žadatel možnost písemně předložit tvrzené nové skutečnosti, dále může uvést důležité okolnosti případu již během poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Co se evropské úpravy týče, směrnice Evropského Parlamentu a Rady [2013/32/EU](#) o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. „nová procedurální směrnice“), ze které vychází i [zákon o azylu](#), upravuje v článku 40 tzv. následné žádosti a v článku 42 procesní pravidla, přičemž v čl. 42 odst. 2 se uvádí: „Členské státy mohou ve vnitrostátním právu stanovit pravidla pro předběžné posouzení podle článku 40. Tato pravidla mohou, mimo jiné: [...] b) povolit, aby bylo provedeno předběžné posouzení pouze na základě písemného podání bez osobního pohovoru, s výjimkou případů uvedených v čl. 40 odst. 6. Tato pravidla nesmí znemožnit přístup žadatelů k novému řízení, ani vést k účinnému odepření nebo výraznému omezení tohoto přístupu.“ Z právní úpravy tedy neplyne, že by správní orgán musel u opakovaných žádostí provést se žadatelem pohovor. Za situace, kdy byla podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, a o zjištěném stavu nebyly důvodné pochybnosti (žalobce neuváděl žádné nové azylově relevantní skutečnosti), pak žalovaný nebyl povinen provádět pohovor. Žalobci bylo přitom v souladu se zákonem umožněno sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně. Soud proto ani zde neshledal pochybení žalovaného.*

V.

Závěr a náklady řízení

18. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

19. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. ledna 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.